

המחלבות היריבות (לטרסט, כפי הנראה) ושל שני הלבבות הדיכאניים.

סרטים

עצם מעצמינו

המעמד הבינוני בארצות הברית אין לו, לפי הסרט עצם מעצמינו, דאגות מרובות. הרי כמה מן הברברים הגורמים לו סדרה כל שהי בשטח החמרי? היכן להעמיד את מקלט הטלביזיה? איזו שמלה ללבוש בנוסף? האם טוב עושה המיליונר של השכונה בקנותו לבתו היחידה קאדילאק מפואר? עם איזה בחור צריכה הבת השניה במשפחה (הגיל 17) להסב בנשף? אבל שאלה זו כבר חורגת מן המסגרת החמרית, נכנסת לתחום התמיכות הנפשיות העמוקות הקורעות לגורים קטנים את לבבות גבורי הסרט. בין השאר כוללות תסככות אלו התאהבות תנוקית של בת השבע-עשרה בבחור של אחותה בת ה-17 שמונה-עשרה וקנאתה של האחות, תגלית מחרידה, שהבת הבכירה אינה אלא אסופית. כי, כפי שמתברר, היא אבא ואמא (דונאלד קוק וג'ייין ווייט) אומללים מאד לפני שמונה עשרה שנה, לכשנודע להם שאמא אינה מסוג גלת להביא ולדות לעולם. הלכו לבית יתומים ומצאו שם תינוקת חמודה אחת. ללא אב, ואם שלא רצתה בה, אמצו אותה לבתם, קראו לה ג'ייל (אן בליית). ברם, אמא ואבא לא אמרו נואש וכעבור חדשים לא רבים הצליחו למרות נואות-השחור להביא בת לעולם, ג'יין (ג'יין אוואנס) ואפילו בת נוספת. כך חיו שנים רבות, מאושרים בקרב שלוש בנותיהם. בן תום היתה ג'ייל לבת שמונה-עשרה, תלמידה במחלקה העליונה בגימנסיה המקומית ומומרת חית גדולה לנשיקות עקב הרגול בלתי פוסק עם בחור צעיר בשם צ'אק (פארלי גרינגר). ג'יין הקטנה, שפשוט שכמתה! מדמה בנפשה שהיא גם כן מאוהבת ממנה, אף על פי שהיא רק בת שבע-עשרה, מנסה לגזול אותה מאחותה הגדולה ממנה. במריבת קנאה בין השתיים מגלה ג'יין לג'ייל שהיא אסופית. טרגדיה.

ג'ייל מבקשת לראות את אמה האמתית. זאת אפשר לסדר? אומרת האם החורגת ווייט בהבנה רבה, מרמזה את הטלפון, קובעת בפניה עם האם האמתית (אן דבוראק). אבל, מעשה שטנים, גברת דבוראק נשואה לאחד פועל לוגם בירה וגם רוח שאינו יודע שמן דבר על המזומה של אשתו, ונוסף לכל הוא מין פרצוף שכוזה שאין לגלות לו את הסוד, כיון שלא יבין, יקבל את הבשורה לא בסבר פנים יפות, אפשר במהלומות אגרוף, אבל האסון הגדול ביותר הוא שאמא ודבוראק אינה גרה בחולה נאה ומסודרת ומאז בורגניות אלא בצריף עץ עלוב תחת גשר מסילת הברזל. ללמקום כזה, אל אנשים כאלה אין ג'ייל יכולה, כמובן, לשוב. היא נחפזת להתאושש, חוזרת אל ורועות אמא ואבא החורגים ואל צ'ק הטוב.

אימוץ תינוקות הוא חזון נפיר בנפשיות הברית ויש לשער שקיימות בעיות נפשיות וחברתיות מסביב לתופעה זו, אבל עצם מעצמינו מטפל בעניין ברגשות שמסרחה אך לסחות דמעות, נגנן על מיתרי הלב, לפאר את המעמד הבינוני, על חשבון מעמד הפועלים לים מאידך ומעמד העשירים מזה. אבל גם תמונה משכנעת של משפחה מן המעמד הבינוני לא הצליח הבמאי דוד מילר לתת, באשר מיתר התסריט של פ. יו. הרברט, הנתוב לפי נוסחה בדוקה: כך וכך דמעות כנגד כך וכך בדיחות. התוצאה היא עגומה ביותר.

ברם, אף את השטות הגדולה ביותר יודעת הוליווד להגיש בצרוף משחק משובח. מרביית השחקנים משחקים כאילו האמינו בכל היוצא מפיהם. ביחוד מצוינים דבוראק, אוואנס, קוק.

סינאוואלה

ימי הביניים משמו רקע למספר סרטים מצוינים, שאחד מהם, לפחות, שיחיה השטן, למרסל קארני, הוא אחת היצירות הגדולות של הקולנוע הערפתי. גם סינאוואלה הוא מעשה ידי במאי צרפתי, קריסטיאן ז'אק, גם הוא, כמו בשיחי השטן, משתמש בזרק של ימי הביניים, ואף על פי שאיננו עשוי באותה עדינה המציית את עבודתו של קארני, נהפוך לעתים הוא עמוס רומאנטיקה כבדה לעייפה — הוא אחד הסרטים המעניינים ביותר של השנה.

האגדה מספרת על סינאוואלה, בת צעופים יפהפיה, חמת מוג, שולפת סכינים, אימצת לב, על האציל ארלנד, המשתעמם בסירתו הגדולה. כאשר שני אלה נפגשים, הם נשאים בנוסח הצעופים, וארלנד נוטש את סירתו, הולך עם סינאוואלה. אבל אנשי השבט מפריי דים בנייהם, ארלנד נלקח בחזרה אל הסירה והוא חולה אנוש. סינאוואלה בטוחה שהוא מת, אבל אינה חדלה מאהוב אותו. כאשר נולד לה בנו של האציל, בזים לה כל אנשי

השבט, מנדים אותה. כעבור עשר שנים נפגשים ארלנד וסינאוואלה שוב. זהו פגישתם האחרונה. הסרט, שצולם בשבדיה, הצליח, בראש ובראשונה, לקלוט את אירת ימי הביניים. הטירות, התלבשות, המוסיקה, כל אלה מש'רים על הצוכה אוררה שאינה מצויה בקולנוע של הזמן האחרון. גם השחקנים, ובראשם ויוקה לינדפורס, בתפקיד סינאוואלה וכן קריסטיאן ז'אק, רומני ברנט, מארי אלן דאסטה, עולה בידם לגלם דמויות משכנות, אחוזות אמונות טכלות, פחדים של תקופת האופל. השיח, על פייר וורי, גם כן עולה בהרבה על הרגיל בסרטים. על, בידי קריסטיאן (כרמן) ז'אק לגלם במיוחד כמה תמונות ברוב כוח: מגפה פורצת בארצות הצפון והאגדה מספרת שמבשר אותה ילד אליגיני. והנה, בוקר אחד מופיע ילד, בנו של ארלנד וסינאוואלה, באחד הכפרים, הולך לתמוז אל הארמון. הכל ממז'רים להמלט מפניו, בכלי דעת לאן. פחות חזקה תמונת הסיום, הנמיטכת יתר על המידה, פוגמת במקצת בסרט יכה ורוב רושם.

אחר הגשם, אכזבה. ויוקה לינדפורס, בתו של סגן-אלוף בצבא השבדי שהוא גם סופר, היתה בת שבע עשרה, כאשר החליטה להיות שחקנית. היא נכנסה לבית הספר הדתי מתי בשטוקהולם, ובכתיבת הסיום הראתה על ידי במאי-סרטים שהציע לה תפקיד. הסרט לא היה מוצלח ביותר, אבל ויוקה נשאה מיד חן מלפני הקהל השבדי שראה בה מלכת את מקום לאינגריד ברגמן. לאחר שהופיעה במספר סרטים שבדיים נוספים, ראו בהוליווד את סרטה בחדר ההמתנה של מלאך המתות, החלו להציף אותו בהצעות הסרטה. לינדפורס, שהיתה כבר כוכב מס' 1 במולדתה, נשואה לעורך דין ידוע ואם לשני ילדים, הססה ומן ממושך, לבסוף נכנעה לגשם המב'רקים שירד על ביתה. שהייתה בהוליווד היתה אכזבה גדולה, אם לא ליוקה עצמה, הרי לאלה שיכלו להשוות את עבודתה בשבדיה עם סרטיה האמריקאיים הגרוועים. עתה נטשה את הוליווד כמעט לחלוטין, הופיעה בעת האחרונה בסרטים אירופיים, בהם ארבעה בג'יפ.

שירת החלבן

בהוליווד כמעט הכל מופק לפי מתכונת. יש סרטים "היסטוריים", יש "מוסיקליים צב"עוניים" המיועדים לקהל העולמי, סרטים יך רים החיבים למשוך אליהם מיליוני צופים בכל העולם בכדי לכסות את הוצאות התפרקה, יש "מוסיקליים זולים" בשחור-לבן, ללא אלפי משתתפים, רקודים מסובכים, תלבשות פאר. אלה הם סרטים הטובים לקהל האמריקאי הקרנטי; חברת יוניברסאל מתמחה בסוג זה של ששוע, ושירת החלבן הוא אחד מן הסידרה. אכן, הסרט עשוי לפי הטעם הפשוט ביותר והוא טוב להיות מוצג אי שם בכפר אמריקאי כתוספת לסרט העיקרי בתכנית.

דונאלד אוקונר הוא בנו של בעל מחלבה גדולה. כתוצאה משרות בצבא לקה אוקונר במקצת בשכלו והוא מקרקר ככרוז מפעם

"סינאוואלה": האם והבן, אבא לא היה צועני

לפעם. לכן מונע ממנו אביו כל עבודה. דוד נאלד המסכן אינו רואה מוצא אלא ללכת אצל ידידו הטוב ג'ימי דוראנטי, חלבן במח'לבה יריבה, לקבל משרה באותו מקום. בע'בודתו כמחלק חלב נתקל דונאלד במשרתות המנסקות אותו בחושבן שהוא החלבן הקודם, בפושעים ובעזרה חומת-עין ואדומת-שער, פיפר לורי. לאחר הרפתקאות, מהן מבדחות כלשהן, מסתיים הסרט באיחודן של שתי

"שלוש גברות קאלאבאש" סרט כזה היה יכול להיות בלתי נסבל לחלוטין אלמלא אישיותו של ג'ימי דוראנטי, ללא ספק אחת הדמויות הקומיות המצוינות ביותר על הבד. ג'ימי אהב להשתמש במלים ארוכות ומפוצצות, אותן הוא מסרס ללא כלימה. הוא מחפש תמיד את האשה אשר תאהב אותו — ללא הצלחה של ממש. את תכנית הרדיו השבועית שלו הוא מסיים: "שלוש לכה, גברותי ורבותי" — ואחר בקול רחי אהבה דוראנטי — שלום גם לך, גברת קאלאבאש, באשר את שם. מיהי גברת קאלאבאש, אין

הישועה בדמות נערה
"פס, פס, שמעי ילדה! אתן לך שתי לירי טוט אמ... אמנואלו ריגאטירי (לונדון), כשהוא נתון בכונת לילה צהובה יחבוש מגבעת לגינה גלאסי הקטנה והזיל עצמו בכך לתוך מערבולת צרות שמסתיימת בני שואיו לאנגליקה (מיכאלי) ובעוד כמה יאור רעות. כי באותו רגע הופיעה כרזיסקה גלאסי, אמה בו גינה, המאשימה, כמיטב הדיסט

"סינאוואלה": ויוקה לינדפורס, אבא היה סגן-אלוף

ריה השלטת בחובו, את עמנואל הרחק בני סיון פיתוי בתה, בת השתיים-עשרה. מייך מופיע בעלה וינציצ'י, נפוח הכרס, שאר השכנים, מתחילים להכותו (במטאטא), ברי צעים בו (ברגליים), מוסרים אותו למשטרה.

אין איש מאמין לעמנואל, שנוא שכניו לבית המשותף (המפריע להם לומר, להלך על תקרתו בקבקים, ולהעירו בבוקר בני גינת אשור), כי אכן רצה לתת שתי לירי טוט לגינה כדי שתקרא מסגר שיפתח את מעול הדלת שנסגרה עלידי רוח שובבה *), כאשר יצא מדירתו לרבע.

ברור הוא כי השופט, אפילו לא היה עד לסניגורותו החלשה של פרקליטו של עמ' נואלו, המסתפק בהופעה בגלימה שחורה, קפיצה תלת-פעמית ממקומו וחבישתו את כובעו, דן אותו לחמשה עשר חודשי מאסר, ובמיוחד אחר שומעו את עדותו של ג'יאני סורבי, הנשבע כי בא אותו בוקר לפ'רוט מאה לירטות (האמת: ללחת) מעמנואל, שסבר בהסבירו כי הוא עצמו זקוק לכסף קטן וברור לושמה.

פשוט מועצת דם. אולם לא איש בעמנואלו נואש. עוד לפני התברר ערעורו הוא מבקש דרך לויכוחי, שהרי, אחר הכל, למרות שלא עשה "טובות לשום אדם, כיוון שגם שום אדם לא עשה לי טובות, גם לא עשיתי רע לשום אדם", והרי הוא צדיק שדינו עוות.

הישועה באה בדמות נערה שלא גרה בבית הוריה, אנגליקה (אלישבע מיכאלי), שניטשה עלידי חבר, לו היא הרה (הוא נסע לפריס, להשתלם בצרפתית) ושיספר לה כי הוא בן אב בית הדין לערעורים.

כאשר אנגליקה עומדת להטיל עצמה מעל לגשר אחד מצילה עמנואלו, המנהל דושיח על ערכי-החיים עם אחד הפסלים הניצבים על כרכוב הגשר. בהודע לו סיפור של אנגליקה הוא לוקחה תחת חסותו במטרת סחי'טה: הוא יאיים על אב בית הדין כי יפרסם את קלון בנו אם לא ינכוהו.

בסופה של פרשה, מתישרים כל העיקור מים: גינה מביאה זר פרחים למי שהואשם כמפתח, השכנים חוגגים את רעותם בבית המשותף ובעיקר: עמנואלו שוב אינו חושש מרוח שובבה העלולה לסגור את דלתו בפי ניו ולהשאירו בחוץ בכונת לילה ובפניות לא ברורות לנערות צעירות, כי הוא יוכל ללצלל בפעמון ואשתו, אנגליקה, תפתח לו.

* רוח שובבה — המטאטא — ההצגה: זריזוב — הצייר: נבון — התפאורות: רו' זבלום — תלבושות: קדמיה — פאות: קור אור — תאורה: תמרי.

איש יודע, אף כי נוחש שזהו שמה הבדוי של אהבתו הגדולה של ג'ימי הקשיש (58), מטרור ניתא מטופלת בילדים אי שם בעיר אמריקאית קטנה, כי ג'ימי בחייו דומה מאוד לג'ימי שחקן הקולנוע והרדיו: טוב לב, מתידע על נקלה, בעל הומור; בכל עת שהוא מגיע לניו-יורק, משתדלים עובדי המלון בו הוא מתגורר, הרגילים לראות אנשים מפורסמים וחשובים מגימי, לעבוד במחיצתו ככל האפשר, ולא בגלל דמי ההענקה שהוא נותן להם. ג'ימי מתלוצץ אתם, מעוה לעומתם את פניו בחיוך המפורסם, מתנה אהבים עם המשרתות, מש'תמש באותן הלצות שפרסמו אותו על הבד.

האשה שגורלה נחרץ

הוליווד עשתה, יש לציין, מעשה נועז ביוך תר בהסריטה את האשה שגורלה נחרץ. היא נגעה, זו הפעם הראשונה בנושא מסוכן ביוך תר. הסרט הוא אודות אשה (מרגראט סאלאבן) שרופאה מודיע לה שהיא חלתה בסרטו ועוד'מדת למות תוך עשרה חודשים.

הברירה בנושא כזה היא פשוטה: סרט רציני, המנסה לעמוד על אחת הבעיות הכי אובות והחשובות בחיי האדם, או סרט רגי'טיני זול המצל את הבעיה לסחיטת דמעות. כרגיל, עומדת הוליווד בתוך, והכרס עולה ויורד חליפות בין האפשרות הראשונה לש'ניה. כמה קטעים בו הם רציניים. כמעט אנו'שיים, אחרים תיאטריים ושטחיים.

משנודע למרגרט סאלאבן דבר מחלתה, היא אינה מגלה אותו לבעלה (וונדל קורי) כדי שלא תפריע במהלך עבודתו כמהנדס, ואף לא לבתה (נטלי ווד). היא ממשכה בה'יים היום יומיים, כאילו אין המות מאיים עליה.

בינתיים, נוטה לבו של הבעל אל עזרתו יפת התואר (ויקה לינדפורס) ואשתו מחל'טה להתאבד, ניצלת ברגע האחרון הודות למקרה העיור, מקבלת את הבטחת בעלה שהוא יחלץ אותה העלמה הראשונה ולא את השבדית היפה. כאן מטיל הסרט על גבורתו להקריב את הקרבן האחרון, למנוע את הת'רחוקה המוחלטת של ויוקה, שתשמש, בלי ספק, אשה לבעל ואם לילדתה של מארגארט.

בקצרה

שערורייה ברף ראשון. אודות עתונאי רוף שערוריית ואשה עשירה. מדוריה חודשה של אהבה בדף הראשון, אחד מסרטי הרא'שונים של סטיון פאוואר. רחוק מלהיות טוב כמותו. מחוץ לפאוואר, ג'יין טירני, בתפקיד שמלאה לשעבר לורטה יאנג.

סערה על אפיה. סרטו הישן (1928) והמפורסם של פודובקין אודות סילוקם של פולשים אנגלים ממונגוליה.